

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η τραγωδία που διαδραματίστηκε τελευταία στο μαιευτήριο του Πειραιώς με το θάνατο 9 γυναικών από επιλόχιο πυρετό δε μας ξαφνιάζει καθόλου. "Ανείμαι ή πρώτη φορά που παίρνει το πράγμα τόση δημοσιότητα, δε σημαίνει και ότι δε συμβαίνει συχνότατα. Η κατάσταση των δημοτικών μαιευτηρίων τόσο στην Αθήνα όσο και στην Πειραιά είναι γνωστή για όσους θέλουν να την ξέρουν. Φυσικά, αν πρόκειται να γίνει κανένα συνέδριο, θα προσέξουν να βγάλουν έγκαιρα τις μισές επίτοκες ή λεχώνες για να μη δουν οι ξένοι ότι κοιμούνται δυο δυο σ' ένα κρεβάτι. Ούτε θα μάθουν ποτέ ότι μένει κλειστή ή πόρτα του μαιευτηρίου σε φτωχές γυναίκες έτοιμόγεννες που χτυπούν την πόρτα τη νύχτα για να βρουν άσυλο και κάποια περίθαλψη γιατρική στην πιο κρίσιμη στιγμή της ζωής τους. Κι αυτά σ' ένα κράτος που ανακηρύττει σε δόγμα την «ισοτότητα της μητρότητας» και «τα πάντα για το παιδί, την έλπιδα του μέλλοντος». Μα το πως θάρθει αυτό το παιδί στον κόσμο κανένας δεν το συλλογίζεται. Για πολύν καιρό ακόμα θα μας συνταράσσουν κάθε τόσο τέτοια τραγικά γεγονότα σαν του μαιευτηρίου Πειραιώς. Φυσικά ένας λόγος που δε θέλουν τη γυναίκα δημοτικό σύμβουλο είναι γιατί ή πρώτη της φροντίδα θα ήταν να βάλει ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση. Και φαίνεται ότι δεν πολυσυμφέρει στους ενδιαφερομένους. Τι θα γίνουν οι διάφορες ιδιωτικές κλινικές όταν ο κοσμάκης βρίσκει δωρεάν περίθαλψη στις δημόσιες :

* *

Στο περασμένο φύλο του «'Αγώνα» σχετικά με την οργάνωση των γυναικών δημοσίων υπαλλήλων, γράφηκε κατά λάθος ότι ή όμιλία της Δδας Κ. Ράλλη, που δημοσιέψαμε περίληψή της έγινε στη συγκέντρωση των γυναικών υπαλλήλων που έγινε για να εκλέξουν τους αντιπροσώπους των στο Συνέδριο, ενώ ή όμιλία αυτή έγινε στο δημοσιοϋπαλληλικό συνέδριο που υιοθέτησε τις γυναικείες προτάσεις.

Η περιφρόνηση που έγινε στις Μεσολογγίτισσες στις γιορτές του Μεσολογγισμού με το να μην επιτραπεί να παρακαθίσει καμιά στο επίσημο γεύμα, δε θίγει βέβαια τη γυναίκα. Δείχνει μονάχα το κατώτερο πνευματικό επίπεδο στο οποίο βρίσκονται δυστυχώς οι άντρες στον τόπο μας, επίπεδο που πλησιάζει πολύ περισσότερο στη νοστορία της κοινωνίας πριν από την επανάσταση του 21 και που διατηρείται ακόμα σε μερικά απόμερα χωριά μας, όπου η γυναίκα σερβίρει τους ξένους του αφέντη συζύγου της, χωρίς να έχει το δικαίωμα να καθίσει κι αυτή στο τραπέζι μαζί τους. Μια εύγλωττη διαμαρτυρία του κ. Ν. Γιοκαρίνη για την εξωφρενική και απαλλίτιστη αυτή απαγόρευση δημοσιεύτηκε στα «Αθηναϊκά Νέα» της 7 'Απριλίου. Εύτυχως που βρέθηκε ένας άντρας να διαμαρτυρηθεί για αυτή, γιατί βέβαια έμεις οι γυναίκες ούτε λογαριάζουμε πώς μπορεί να τιμηθούν ήρωισμοί και αυτοθυσίες σαν των γυναικών του Μεσολογγισμού με το να παρακαθήσουν σενα επίσημο γεύμα, ούτε επιζητούμε αυτού του είδους τις αναγνωρίσεις. Αν αναφέρομε το γεγονός είναι μόνο για να δείξουμε πώς υπάρχουν και μερικές εξαιρέσεις σαν αυτή του κ. Γιοκαρίνη στην επίσημη αντρική νοστορία του 1936, και πώς μάς αρκεί απόλυτα η θέση που δίνει στη γυναίκα σέλο του το έργο ο μεγάλος μας έθνικός ποιητής ο Σολωμός και ιδιαίτερα ο ένθουσιασμός με τον οποίο τονίζει στους «Ελευθέρους Πολιορκημένους» τον αξιοθαύμαστο ρόλο που έπαιξαν οι γυναίκες στο επικό δράμα του Μεσολογγισμού.

Πώς μίλησε για αυτές που συμμεριστήκανε τις φριχτές, τις υπεράνθρωπες δοκιμασίες της πολιορκίας, και που σταθήκανε πλάι στους άντρες τους ως την τελευταία έξοδο ακόμα. Και για κείνες που στην αντικρουνη Ζάκυνθο πνίγοντας την ντροπή τους «γιατί δεν ήταν μαθημένες» γυρνούσανε όλημερίς γυρεύοντας για τους αγαπημένους τους που πολεμούσανε απέναντι στο Μεσολόγγι, και τέτοια ήτανε η συγκίνηση και ο σεβασμός του κόσμου, για τις γυναίκες αυτές που και οι πιο φτωχοί προσφέρνανε τον όβολό τους.

«Μετά χαράς—λέει—θαυμάζω τις γυναίκες μας και στόνομά τους μένω».

Κάποτε εφοβήθηκε μή δειλιάσουν και τις παρατηρούσε αδιακόπως γιατί «ή δύναμη δεν είναι σ' αυτές ίσια με άλλα δώρα» αλλά τις είδε να κάθονται γύρω στο έτοιμοθάνατο παιδί της μιανής, και να «δμογνωμόνε εις την θέληση και εις όλα άλλα έργα» και οι μεγαλύτερες να προτρέπουν τις νεώτερες να κάνουν υπομονή και να συνηθίσουν τις στερήσεις ακόμα κι όταν «τα μάτια ή πείνα εμαύριζε» τόσο που βλέποντας «ή μάννα το πουλί να πέρνει σπειρί εξήλευε».

Όταν ύστερα έρχεται η ώρα και της θυσίας αυτής βλέπει τις άντρογυναίκες αυτές «γύρω στη φλόγα πάλια και θλιβερά την θρέψαν | μ' αγαπημένα πράματα και με σεμνά κρεβάτια | ακίνηταις, άστεναχταίς δίχως να ρίξουν δάκρυ».

«Ίδού αυτάς οι γυναίκες φέρνονται θαυμαστά: αυτές είναι μεγαλόφυχες και λένε ότι μαθαίνουν από μάς (τους άνδρες): δεν δειλιάζουν, μέλον που τους επάρθηκε ή έλπίδα που είχαν να γενήσουν τέκνα για τη δόξα και για την εύτυχία».

Καί όταν θέλει ὁ Ποιητής νά «δείξει τήν ὑπεροχή τοῦ πνεύματος μπροστά εἰς ὅλα τὰ ἐξωτερικά ἐνάντια» μιὰ γυναίκα διαλέγει, τή Μάρθα, μ' ἓνα πνεῦμα φιλέρευνο, διψασμένο νά ἐννοήσῃ τι ἀπό τὰ μυστήρια τοῦ παντός, καί τῆς στέλνει τόν Πειρασμό «γιά νά τήν κάμῃ νά ξεκλίνει ἀπό τή θέση στήν ὁποίαν αὐτήν ὑψώθηκε μέ τοὺς ἄλλους ἀγωνιστάδες». Κι' αὐτή γιά ἄλλη ἀπάντηση σκάει στά γέλοια.

Αὐτόν τόν ὑπέροχο ὕμνο γιά τή Γυναίκα καί τή

Μεσολογγίτισσα ἀγνοήσανε οἱ ὀργανωτές τῶν ἐορτῶν τῆς ἐξόδου.

Αὐτός ὁ λόγος τοῦ μεγάλου Ποιητῆ φυσικά βραβαίνει γιά μᾶς πολὺ περισσότερο ἀπὸ ὅλες τίς τιμές καί ὅλα τὰ παράσημα τῶν σημερινῶν *ἐπισήμων* καί αὐριο *ἀσήμεων*. Καί γι' αὐτὸ οὔτε μᾶς ἐπέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μας νά διαμαρτυρηθοῦμε, ὅπως θὰ ἤθελε ὁ κ. Γιοκαρίνης. Φτάνει ποῦ διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος, σώζοντας ἔτσι τήν τιμὴ τῶν ἀντρῶν.